

בעזהשי"ת

גיליון

דברי תורה

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

דא"ח שב"ק פ' נח תשע"ד

שיחו"ק בסעודות מלוה מלכה – פ' בראשית-נח תשפ"ד

גיליון תע"ה
י"ל נח תשפ"ה

מכון
מעצמות התורה
לקדעטשניף
להוצאת דא"ח מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

אלו הנקראים בשם "עמודי התווך" שמחזיקים ותומכים בהוצאת הגליון

ידידינו החשוב
הרה"ח **יואל ישראל לעוו** הי"ו
מאנטשעסטרער

לעילוי נשמת
הרה"ח **ברוך מרדכי יהודה ב"ר**
ברוך יהודה ע"ה
לעבאוויטש

עץ חיים היא למחזיקים בה ותמכה מאשר

© כל הזכויות שמורות למערכת
"מעין החיים"
קרעטשניף פעיה"ק ירושלים תובב"א

הערות והארות ניתן לפנות לאימיל
q318641643@gmail.com

בהעתקת הדא"ח לגליון זה:

תשע"ד
הר"ר **חיים יצחק יהושע דייטש** הי"ו
הר"ר **חיים יעקב שמואל גאליצקי** הי"ו
הר"ר **חיים משה שטיינפלד** הי"ו
תשפ"ד
הר"ר **חיים יצחק יהושע דייטש** הי"ו

להנצחות, מזל טוב, לע"נ וכדו' ניתן לפנות
להרה"ח **שאול יחזקאל שכטר** הי"ו
בפלא' 050-4168937

להעברת התרומות ניתן לפנות להגזברים
ירושלים: הרה"ח **אברהם אבא ווייס** ני"ו
בני ברק: הרה"ח **שלמה מרדכי שכטר** הי"ו
בית שמש: הרה"ח **שמואל יהודה קאלינסקי** הי"ו
אלעד: הרה"ח **יצחק מנחם כהן** הי"ו

ניתן לתרום גם דרך מערכת "נדדים פלוס"
על שם מכון "מעין החיים" - קרעטשניף

דא"ח ושיחו"ק שב"ק פ' נח תשע"ד

ליל שב"ק – אחר קידוש

וַאֲתָהּ קַח לָךְ מִבֶּלַע מֵאֲבֵלָה אֲשֶׁר יֵאָבֵל
וְאִסַּפְתָּ אֵלֶיךָ וְהָיָה לָךְ וְלָהֶם
לְאֲבֵלָה, יֵשׁ לְבָאֵר, דְּהֵנָּה יָדוּעַ מֵהַ שֶׁכִּי
צוּה"ק צַחֲסָרוֹן מִדְּרִיגַת נַח שֶׁלֹּא תִיקֶן אֶת
אֲנָשֵׁי דוֹרוֹ וְלֹא הִתְפַּלֵּל עֲלֵיהֶם, וַיִּפְלַח עַל
נַח שֶׁהַתּוֹרָה הִקְיָה מַעֲדָה עֲלָיו שֶׁלֹּא תִמַּיִם
הָיָה צְדוּרוֹתָיו, וְאִם כֵּן קָשָׁה צִיּוֹת מִדְּוֵעַ
לֹא הִשְׁכִּיל לַעֲוֹרֵר אֶת כָּל הָעָם לְתַשׁוּבָה
וּלְתַקֵּן אֹתָם שִׁחְזָרוּ לְמוֹטָצוֹ.

וַיִּתְבָּן לְבָאֵר דְּכֹאֲשֶׁר רָחַה נַח אֶת מַעֲשֵׂי
דוֹר הַמִּצְוֹל עַד כִּמֵּה הַשְּׁחִיתוֹ אֶת
דְּרַכְסָּהּ, כִּי הַשְּׁחִית כָּל צֶשֶׁר אֶת דְּרַכּוֹ עַל
הָאָרֶץ, וְעַל כֵּן נִמְנַע מִלְּהַתְקַרֵּב אֲלֵיהֶם
כָּלֵל, אֲפִילוֹ כְּדֵי לְקַרְצֵם וּלְעוֹרָרָם
צַתְשׁוּבָה, כִּי מוֹרָא עֲלָה עַל רֵאשׁוֹ שְׁמַח
צַהֲתַחְצָרוֹת עִמָּהֶם יוֹשְׁפַע מִדְּרַכְיָהֶם
הַרְעִים לְלַמּוֹד מִמַּעֲשֵׂיהֶם, וְכַדְפִּירְשׁוּ חוֹז"ל
(ע"י אדר"ג פ"ט) אֵל תִּתְחַצֵּר לְרַשָּׁע אֲפִילוֹ
לְתוֹרָה, כִּי כָל נְגִיעָה עִם הַרַע יִכּוֹל לְהַשְׁפִּיעַ
עַל הָאָדָם וּלְהַזִּיקוֹ.

וְלִזְזָה אֲמַר לּוֹ הַקְצֵה ג"כ וְאֲתָהּ קַח
לָךְ מִכָּל מֵאֲכָל אֲשֶׁר יֵאָכֵל וְאִסַּפְתָּ
אֵלֶיךָ, וְכִידוּעַ שֶׁגַם הָאָרֶץ הַשְּׁחִיתָהּ
דְּרַכָּהּ, וְלִכֵּן הָיָה נִכְרָךְ לְמַחֲוֹת ג' טַפְחִים
כַּעֲוֹמֵק הַמַּחְרִישָׁה לְעַקוֹר אֶת הַרַע
כִּידוּעַ מִסְּפָה"ק, וְאִם הָיָה לוֹקַח מֵאֲכָלִים

שֶׁמִּקּוֹרָם מֵהָאָרֶץ שֶׁהַשְּׁחִיתָהּ דְּרַכָּהּ, הָיָה
מֵאֲכָלִים אֲלוֹ מוֹזִיקִים לוֹ ח"ו, לְפִיכָךְ
דִּיִּקָּח הַתּוֹרָה לֹמַר שִׁכְנִיִּם לְתִצְבָּה רַק
מִכָּל מֵאֲכָל "אֲשֶׁר יֵאָכֵל", שֶׁהֵם רֵאשׁוֹ
לְאֲכִילָה מִנְּדַ טְהַרְתֶּם וְקְדוּשַׁתְּם, וְכִמוֹ
הַחַיּוֹת וְהַצְּבָהֳמוֹת שֶׁהָיָה רַק כֹּאֲלוֹ אֲשֶׁר לֹא
הַשְּׁחִיתוֹ דְּרַכְסָּהּ, וְרַק אֲלוֹ הַתִּצְבָּה קִלְטַתְּם,
כִּמוֹ"כ נִכְטוּוּהָ נַח לְדִיִּיק עַל כָּל
הַמֵּאֲכָלִים אֲשֶׁר הַכְּנִיִּם לְתִצְבָּה, שִׁיְהִי
מֵאֲכָלִים שֶׁלֹּא הָיָה צָהֵם פָּגַם חַטָּא, שֶׁלֹּא
יִזִּיק לָהֶם אֲלוֹ הַמֵּאֲכָלִים שִׁתְּגַשְׁמוּ עִי"ו,
וְהוּא מִבֶּלַע מֵאֲבֵלָה אֲשֶׁר יֵאָבֵל, שֶׁאֲכִילְתוּ
תִּהְיֶה לְתוֹעֵלַת וְלֹא יִזִּיק לוֹ צְרוּחַנִיּוֹת,
וְאִסַּפְתָּ אֵלֶיךָ, מֵאֲכָלִים כֹּאֲלוֹ תַכְנִיִּם לְתִצְבָּה,
וְהָיָה לָךְ וְלָהֶם לְאֲכִילָה.

צַחֲרָה תַעֲשֶׂה לְתִיבָהּ, יֵשׁ לְבָאֵר הַכּוֹוֵנָה,
דְּאִיתָא צַסְפָּה"ק שֶׁלֹּא כָל אָדָם זוֹכֵה
שָׁכַל דִּי צוּרָיו צַתּוֹרָה וְתַפִּילָה יַעֲלוּ וַיִּתְעַלּוּ
לְמַעַלָּה לְשׁוֹרְשָׁם, וְכַדְאִיתָא צוּה"ק (תִּיקו"ז
ב"ה): דְּאוֹרֵיִתָּא צִלָּה דְּחִילוֹ וְרַחֲמֵינוּ לֹא פִרְחַת
לְעִילָא, אֲךָ אִם זוֹכֵה וּמוֹנִיָּא לְכַה"פ דִּי צוּר
אֶחָד כְּרַאזִי וְצַשְׁלִימוֹת, הָרִי זֶה מֵאִירָה אֶת
כָּל הַדִּי צוּרִים שְׁלוֹ, וּמַעַלָּה אֹתָם לְשׁוֹרְשָׁם,
כְּדַצְרֵי צַעַל הַתְּנִיָּא זִי"ע (בְּקוֹנְטָרָם אַחֲרוֹן)
שֶׁתַּפִּילָה א' כְּרַאזִי מִלּוֹקֻטָּת מִכָּל תַּפִּילוֹת
הַשְּׁנָה מַעֲלָה אֶת כָּל תַּפִּילוֹת הַשְּׁנָה.

הגבורות, וזהו הכוונה 'בא' אתה, לכאשר נריכים להמתקת הדינים, אל התיבה, נריך להכנס לתוך התיבה, דהיינו להושיא דיבורי התורה והתפילה כראוי, ועל ידי זה יגיעו לצחינת צ"א מן התיבה, ל"א בגימטריא שמות הקדושים הוי"ה ואלדנ"י, וכידוע ששילוב שני השמות אלו מורה על התגבורת הרחמים.

אלה תולדות נח נח איש צדיק וגו', ויולד נח שלשה בנים את שם את חם ואת יפת, יש לזכר דהנה תולדותיהם של נדיקים מעשיהם הטובים, וכל מטרתו ומגמתו של נח צדיק חיותו בעולם הזה, היה להרצות תולדות ופעולות טובות, ומונה הכתוב ההנהגות הטובות אשר עשה, 'את שם', הכוונה על התורה, כדכתיב וישכון צאהלי שם, 'את חם', הכוונה על חמימות צתפילה, 'זאת יפת', הכוונה על פי מה הידוע שהרה"ק מצאנו זי"ע התאונן פעם אחת, שעלה בלבו דמאן יימר שכל תורתו ועבודתו הוא מלד הקדושה, דהלל גם בלד הסטרא אחרת יש תורה ותפילה, אצל אח"כ התנחם דמלא רחיה שעבודתו הוא מלד הקדושה, כי אמנם יש גם צסט"א תורה ותפילה וכד', אצל אין אללם מעשים טובים, דלגרמייהו הוא דעצדי, ואני יש לי צ"ה אהבת ישראל [אין יעד האב ב"ה ליב א איד], וזה לך האות שעבודתו הוא מלד הקדושה, ועל כן קיים הכתוב ואת יפת,

וזזהו צהר תעשה לתיבה, וכמו שאחז"ל אכן טובה המאירה להם כדאיתא ברש"י, וידוע שאותיות צסס אצנים יכונה, שעל ידי דיבור אחד שלומד ומתפלל כראוי וכהוגן, מעלה האדם את כל הדיבורים אשר היו שלא כדת, וזהו ע"י אכן אחת מאירה הוא מאיר לכל התיבה והכל נתעלה.

ובמזשיך הכתוב ופתח התיבה בצידה תשים, דאין יכול האדם לזכות לדיבור הגון וראוי שיפה כוחה להעלות את כל הדיבורים שלו, והוא ע"י שיהיה צצחי בצידה תשים, שירגיש שעדיין עומד בלד הקדושה, ולא זכה עדיין לזוא ולהתעלות צמעלות הקדושה, וכל שייכותו אל הקדושה הוא כעומד מהלד, ואז יתחיל לעלות מעלה מעלה וממדריגה למדריגה, תחתיים, היו לזבל, ומורה שתחילת עבודת האדם נריך להיות צצחי סור מרע, שכל עבודתו יהיה לצטל ולמעט את חלקי הרע שבו, ואחר כך יתעלה למדריגת שניים, שבו היו מדור החיות והצהמות, שאפילו שלא השיג עדיין דעת עליון, מכל מקום יתן שצח והודיה ויתפלל להקצ"ה, כמו החיות והצהמות שאומרים שירה לפני הקצ"ה אפילו שאין צהם דעת, ואחר כך יתעלה עד לצחינת ושלישיים, שבו היו מגורי צני האדם, ורומז על מדריגה העליונה.

ואחר כך אמר לו הקצ"ה בא אתה וכל ביתך אל התיבה, לידוע לכאשר הא"צ כסדרן מורה על חסד, וכאשר הא"צ הן שלא כסדרן מורה על

רזחור שצח הכתוב לספר בשצחו של נח, כי אף דצקוף הפרשה הקודמת מצינו שנת מנח חן צעיני ה', אצל כל המצות והמעשים טושים שלו פרחו לעילא, ולזה התחיל 'אלה' תולדות נח, אלה פוסל את הראשונים, שנת הרגיש צענמו שלא נשאר צידו מאומה מכל המצות שעשה, ופסל את הראשונים שעדיין לא היו כתיקונם וצלימות והוסיק חיל ואומץ להתעלות עוד ועוד צדרכי התורה והעבודה, ולעסוק צקיום התורה והמצוות.

ליל שב"ק – בשולח"ט

יפת אלקים ליפת וישכון באהלי שם, כצר הזכרנו דאיתא כי יפת מורה על גמילות חסדים, שצריך להתנהג עם זולתו צעין יפה וצספר פנים יפות, וצח הכתוב להשמיענו שכאשר עוסקים צגמילות חסדים השלימות הוא שיהיה צנעימות דוקא, צסצר פנים יפות וצחציבות, וזה נרמז צכפל הלשון יפת אלוקים ליפת, וצזה צחתערותא דלתתא מצטל ממנו מידת הדין, ויתפרש יפת אלוקים, שאם רוצים להמתיק מדת הדין הנרמז צאלוקים, ליפת, צריך לעסוק צמעשים טושים צנעימות וצחציבות וצסצר פנים יפות.

ואמר צגמרא (בבא בתרא י.) רצי אלעזר יהי צפרוטה לעני והדר מצלי, אמר דכתיב (תהלים יז, טו) אני צצדק אחזה

דכאשר מתעסק צמעשים טושים וגמילות חסדים צסצר פנים יפות, הרי זה הוכחה שעבודתו הוא מצד הקדושה.

ועוד יש לצאר מדוע מנה הכתוב את יפת צקוף, והלא היה הגדול מכולם, אלא להורות כי כאשר אדם עוסק צגמילות חסדים צלצד, עדיין אין ראה שכל כוונתו הוא לשמים מצד שכך צוה הצורא צ"ה, ושמא כל כוונתו צמה שהוא גומל חסדים, הוא משום שהוא רך הלב צמצד טבעו ואינו יכול לראות צצרת זולתו, ועל כן הקדים התורה"ק את שם ואת חס תחילה, להורות שהאדם שעוסק צתורה ועבודה צהתלהבות וצמימות ואש קודש, צזה מוכיח שאינו עוסק צגמילות חסדים מצמת טבעו ומצו הטוב, רק כוונתו לקיים מצות ה'.

ועוד צח הכתוב להשמיענו, איך יוכה האדם להעמיד תולדות, ולזה התחיל אלה תולדות נח, וידוע דאלה פוסל את הראשונים, והכוונה כאשר היה אמרינו צצצ"ק העעל"ט שכל המצות שעושה אדם צדחילו ורחימו פרחת לעילא, וכאשר המצות פורחים לעילא, מרגיש האדם שלא עשה כלום ואין צידו מאומה וריק הוא מן המצות, ועל ידי זה מרצה לעסוק צתורה ועבודה כדי למלאות את אוצרו, אצל חס המצות שעשה לא היו צשלימות ולא פרחו לעילא, מרגיש שהוא מלא וגדוש צמצות ומעשים טושים, וחוש צשאיין לו צורך יותר להוסיק צתורה ועבודה.

בראותו את מעשי בנו חס. ולהגיד שצחו שלא נפל זיאוש, רק התחזק בקרבנו ואמר צרוך ה', ששמח צמה שהיו לו, וכשם שחייב אדם לצרוך על הרעה, כך חייב לצרוך על הטובה.

ובזכות זה זכה לראות צעינו חיך שהעמיד שם ושארית צעולם, דכתב צאצן עזרח צריש פרשתן שנת היה צחיים עד שהיה אצרהם צן נ"ח שנה, והסימן הוא, ואצרהם אצינו צן נ"ח כאשר מת נח. והנה ידוע מחלוקת חז"ל אימתי הכיר אצרהם אצינו את צוראו, האם צהיותו צן שלש שנים, או שצהיותו צן מ"ח שנים, אצל לפי שתי הדיעות נמצא שנת זכה לראות את ארע"ה צמדריגתו העליונה, וכאשר הקצ"ה העיד עליו כי ידעתיו למען אשר יצוה את צניו וגו' ושמרו דרך ה', ונת זכה לראות את ארע"ה צתפארתו וגדלותו.

ויולד את שם ואת חם ואת יפת, יש לדקדק הלא יפת היה הגדול מכולם ומדוע הזכירו אחרי כולם.

וצראה צהקדם הא דאיתא צגמרר (קידושין מ:;) וכבר היה רבי טרפון ווקנים מסובין צעלית צית נתזה צלוד, נשאלה שאלה זו צפניהם תלמוד גדול או מעשה גדול, נענה רבי טרפון ואמר מעשה גדול, נענה רבי עקיבא ואמר תלמוד גדול, נענו כולם ואמרו תלמוד גדול שהתלמוד

פניך. וזהו שאמר הכתוב יפת אלקים ליפת, מורה על האדם שמתעסק צגמילות חסדים, ועושה נדקה וחסד צכל עת, וישבון באה"י שם, שתורתו ותפילותיו יהיה צשלימות לנחת רוח לפני השי"ת.

צפרא דשבתא – בקידושא רבא

ויאמר ברוך ה' אלקי שם, יש לצאר דהנה האדם שיס לו איזה צרה ולוקה, מתנחם תמיד לעצמו צאומרו צצוודחי השי"ת יעזור לו וירחם עליו (דער איינצשטער וועט העלפן), אצל כאשר הכל הולך כשורה, צבענה שפתיו תהלה, ויאמר צרוך ה', וכידוע מאמרס (עי' עין יעקב ברובת ס"ג.) שאפילו גנב צמתרת רחמנא קריא, שכל איש מישראל ואפילו הפחות צצפחותים אינו שוכח את ה', וכאשר רואה הצלחה צמשלח ידו שם שמים שגור על פיו, ומודה ומשבח לה'.

ובמידה זו נשתבח נח, שאחרי שיצא מהתיבה היו לו כמה וכמה רעות, כדכתיב וישאר אך נח, וצרשיז"ל שהיה גונח וכוהה דס, עיי"ש. ועוד שאחרי שיצא המצול היה ירח להעמיד תולדות, כי למחר המצול צא ושוטף את הכל, ועל כן נצטווה מאת הקצ"ה ואתם פרו ורצו שרצו צארץ, אצל למעשה לא מצינו שכולדו לו עוד צנים אחרי המצול, והיו לו כמה רעות, העדר הצריאות ושלא נפקד צעוד זרע, וגם לא היה לו נחת

הארץ שצחודש תשרי היתה פרנסתו מלווה, שהיה מתפרנס מהולאות בני ישראל צימים טובים, ר"ה יוכ"פ וחג הסוכות, ואילו בשאר חדשי השנה היה מתקשה צפרנסתו, ואמר שמכוון כל השנה יהא רעוא קמיה, שמתפלל לפני השי"ת, דתשרי על עמיה, שחודש תשרי ימשך לכל השנה. ופנימיות ענין זה הוא גם צרוחניות, שצחודש תשרי נשפע משמים על האדם שפע רוחני, וצנח שפע זה גם אנשים שאינם בעלי מדריגה, וגם כאלו שלא הכינו עצמם כראוי מתעלים צחודש תשרי, כל חד לפוס דרגא דיליה, והיה כל אדם רואה שימשך עליו השפע הרוחני של ימי תשרי המאירים, לכל ימות השנה צלי עמל ויגיעה כלל.

וזדו שצחודש הכתוב עוד בל ימי הארץ זרע וקציר, שרואה האדם להמשיך את ימים הקדושים האלו לכל ימי הארץ דהיינו כל ימות השנה, שלא יצטרך לעמול ולהתייגע כלל צעבודתו, אצל קור וחום, שתחילת הנפילה של האדם הוא שמתקרר מעבודתו, ואין לצו מתלהב לעבודת ה' כמקדם, אצל אס נכנס צו קלות ראש וחושב שאין צוה כלום, ואינו צריך לעבודה ויגיעה ויוכל להתגבר ולהתחזק צחזרה צלי עמל כלל, על ידי זה יצוא לידי חוס, שהיאר יתגבר עליו צחמימות התאוה, קיץ וחורף, שצכל עת יש צו הנסיונות שלו, צקיץ הנסיונות של הקיץ, וצחורף הנסיונות של החורף, וגם ציום וליילה, יש צכל א' מהס נסיונות אחרים, כאשר ידוע פי' אאמו"ר זי"ע על מאמר חז"ל (יומא פ"ו:) שצריך

מציא לידי מעשה. והוסף צחוס' ר"י הזקן צוה"ל: רצי אצוה שלח לצריה למגמור צטצריה, שלחו ליה ואמרו ליה גומל חסד הוא [שמניח את תורתו ועוסק צגמילות חסדים לקצור את המתים], שלח ליה המצלי אין קצרים צקיסרי שלחתיך לטצריה. (ועיין בירושלמי פסחים פ"ג ה"ז). ומצואר שאין לצטל תורה צשציל חסד של אמת.

ולזה הקדים הכתוב צתחילה ויודד נח את שם ואת חם, שמורה על התורה והתפילה כפי שצחודש לעיל, ורק אח"כ הזכיר את יפת שמורה על גמילות חסדים, להורות הדרך הישרה אשר יצור האדם, שלא יצטל האדם מתורה צשציל לעסוק צגמילות חסדים, אלא גם מזה וגם מזה אל ינח ידו, שיעסוק קודם צתורה אך גם צגמילות חסדים.

והזכיר את חם צאמנע, להורות שצעת נסיון כאשר היאר הרע מכניס להאדם צחמימות לחטוא, הענה לזה הוא לעסוק אז רק צתורה, שאס פגע צך מנוול זה משכהו לצית המדרש, דהתורה הוא תצלין ליאר הרע, ורק צנח התורה יכול להכניע את יאר, וכאשר יתגבר על יאר ויעצור הנסיון אז יכול לעסוק גם צגמ"ח.

צפרא דשבתא – בשולח"ט

עוד בל ימי הארץ זרע וקציר וקור וחום וקיץ וחורף ויום וליילה לא ישבותו, ויש לצאר על פי הידוע צחיזה סותר עם

שכל הזמנים והמנצים נריך האדם לשמור על התורה והמנוות, צאותו מקום וצאותו פרק וכו'.

ולכוננה זו מקיים הכתוב ויום וליילה לא ישובתו, שאין האדם צן חורין מלעסוק בתורה וצמנוות בכל זמן ועת, ואפילו כאשר אין הדבר צא לו צנקל, יום, צמן הבהירות, ולילה, צמן חשכות, תמיד לא יצבותו, כי עצודת ה' האמיתית הוא רק כאשר הוא צתמידות ממש.

לעשות תשובה צאותה אשה צאותו פרק צאותו מקום, דהיינו שאחד מתחצולות היצר לפתות את האדם ולקררו מעצודה הוא, שתולה החסרון צאשתו, שאם היתה לו אשה נדקנית כשרה אמנו היה יכול להתנהג צאופן יותר ראוי, או שהזמנים קשים מנשוא, וצדור השפל הזה א"א לעצוד עצודה גדולה וכד', או צאותו מקום שאם היה דר צין אנשים כשרים ויראים, היה לומד להם ללכת צדרכים ישרים, ועוד תירוטים וסיצות שונים ומשונים מדוע אינו יכול ללכת צדרך ה', ולזה השמיענו חז"ל

שיחו"ק בסעודת מלוה מלכה - בראשית תשפ"ד

לצניו ולא נתנו עזר נדקות אחרות כי אם
לסעודת ראש חודש.

חמין במוצאי שבת מלוגמא. היושבים
מבעלזא היו 'מסירות נפש אידן'
ולא ויתרו על שום דבר ועניין, ואפילו שלא
היה הרחצות מצויה אצלם ולא חילקו חלה
למלוה מלכה, הוריד כל אחד כזית חלה
בסעודת שליטת והותירה לזרך סעודת
מלוה מלכה, וכדי לשמות חמין צמוצאי
שבת הסתפקו צשתיית טיי, ולקחו חתיכת
חלה וטבלו אותם צטיי וצזה קיימו העניין
של פת חמה צמוצאי שבת.

השברע (ג' חשוון) יו"ד של הרה"ק מרוזין
זי"ע, וכידוע צצמוצ"ש מסוגל
לדבר מהבעש"ט הקי זי"ע, וכמו שנהג
אאמו"ר זי"ע שסיפר כל שבע את
העוצדא הידועה צעניין השערים כי
צמלוה מלכה צריך לדבר מעניין הצעש"ט
הק', וכיוון שהשבע יו"ד של הרה"ק
מרוזין אספר עוצדא שהיה אצל הרה"ק
מרוזין, וצו מה שסיפר הרה"ק מרוזין מה
שהיה אצל הצעש"ט הק'.

היה יהודי שהיה לו צית חרושת של
זי"ף [צורית], והדרך שעושים

היו כאלו שהקפידו צמלוה מלכה לאכול
דווקא שיריים של שבת, והיו כאלו
שרצו לכבד את סעודת מלוה מלכה צזה
שהכינו לכבודו מאכלים חדשים, יהיה איך
שהיה מה שאדם עושה ומכוון לשם
שמים חשוב ומקובל צשמים ומציא כל
הסגולות, והעיקר כדי לצאת ידי חובה
הוא ליטול ידיו ולאכול כזית פת, ושאר
הדברים הם הידור מלוה.

בסעודת ראש חודש הדבר להיפק, שיש
לכבד את הסעודה צדברים
חשובים כצשר ודגים כסעודת שבת ויום
טוב, אצל גם אם לא אכל פת יצא ידי
חובתו, והא ראה שאם שכח להזכיר
יעלה ויצוא צצרכת המזון אין מחויב
לחזור ולצרך.

עם כל זאת בני ישראל אין מחפשים
'חיוצים' אלא 'זכותים', ואפילו שאין
חובה לאכול פת, אצל אנו רוצים זכות
לצרך צצרכת המזון ויעלה ויצוא.

אחד מזקנינו היה אצ"ד מא"טשאווזא
זי"ע חותנו של הייטב לב זי"ע,
וצסוף ימיו גר צעיה"ק לפת ושם מנוחתו
כבוד, שם נתקבל לאצ"ד העיר, וצני
הקהילה קנו לו צית שם, וצצוואתו כתב
שישכירו את הצית וההכנסות יהיו למען
סעודת ראש חודש לקהל, ולא הותיר ירושה

שזעל הצית מכחיש מיד הסיקו שהוא הרגו, כי אם לא כן היה אומר להם מה אירע אחר החר היכנסו, ועמדו ותצטו אותו למשפט, ונתפרסם הדבר כי יהודי אחד הרג גוי ונקלע היהודי לנרה גדולה.

והוא היה חסיד של הרה"ק מרוזין זי"ע, ונסע אל הרה"ק מרוזין וסיפר לו את כל מה שאירע איתו, ושאל אותו מה יעשה צעת המשפט איזה עורך דין יקח, וענה לו הרה"ק מרוזין שאינו צריך ליקח עורך דין ואינו צריך לעשות מאומה, כי השייגעץ עצמו יצוא לצית המשפט, והוא הבין את הדברים כי הגוי חי עדיין באיזה מקום, וכאן הצטייח לו הרצי שהוא יצוא למשפט.

בשמוע אותו יהודי כן חזר לביתו וסיפר למנהל כי הרצי אמר שהגוי יצוא בעצמו צמשפט, וכשמוע המנהל את דבריו נרעש מאוד, ותמה כיצד אומר הרצי שיצוא הגוי אחר שראה אותו הרוג והוא עצמו קצרו, והחליט לא לומר לזעל הצית מאומה אלא יצטרף עמו לנסיעתו לפעטערצורג לראות מה יהיה תולאות המשפט, כי רצה לראות שצא הרוג צרגליו.

בעל הצית היה מאמין גדול ואכן לא עשה מאומה, וצהגיע יום המשפט נסע למשפט יחד עם מנהל צית העסק, וכשהגיע למקום המשפט ראה המנהל את השייגעץ יושב שם, וקראו אליו האנשים ושאלו אותו היכן היה, וענה

זייף הוא ע"י שלוקחים שומן וממיסים אותו צחמין וצחש ומוציאים מהשומן החלקים שממנו עושים זייף, והיה שם יורה גדולה שצערה על האש כדי להמיס את השומן, ואחד מעוצדיו היה איזה שייגעץ גוי, שהיה לו אחים מאם אחרת, שאציו נשא אשה אחרת והוליד צנים, ואותו שייגעץ עצד אכל אותו יהודי צמקום צישול השומן, ויום אחד אירע ציניהם מריצה גדולה וצרוצ כעסו נכנס לצית העצודה כאשר צערה היורה, והוא לא הרגיש את מעשיו וקפץ לתוך היורה ומיד הפך לפגר מת.

ומנהל צית החרושת היה יהודי כשר, וכראותו שמונח כאן השייגעץ כפגר מת חשש שיצוא מזה שצד גדול, כי יאמרו הגויים שאחד מצני ישראל הרגו וצוה ימיט אסון גדול על ישראל, וכיוון שהיה סוחר ממולח מנא מיד עינה, ומיהר להוציא את הפגר מהיורה ולקצרו ולהטמינו ולא נודע לאיש את מעשיו.

באשר עצרו כמה ימים התחילו צני המשפחה לחפש ולצקש אחר אותו שייגעץ, וחקרו וצדקו עד שמנאו עדים שראו כי נכנס צפחו גדול לתוך צית החרושת, ונכנסו אל צית החרושת ושאלו את זעל הצית היכן הוא צן משפחתם, וענה שלא ראה אותו ולא שמע על אודותיו מאומה, ואכן צאמת לא ידע מאומה כי רק מנהל העסק הצחין צדבר ולא גילה לאיש, אצל הם כיוון שראו

וצמות הפריץ לא השאיר אחריו ילדים, ולבן אחיו נודע מדבר מותו וצא וירש את כל רכושו של דודו.

והתחיל לצדוק ולדרוש בכל ענייני העסקים, וראה כי היהודי

שהיה תחת ידו הרצה מרכושו של אותו פריץ נשאר לו חוב גדול לפריץ, כנראה שאותו פריץ היה חלש בתקופה האחרונה לפני פגירתו, והתיר היהודי לעצמו שלא לשלם דמי החכירה, וכשצדק הירש את כל השטרות פנה אליו וציקש ממנו שישלם את כל חובו תיכף ומיד, ואם לא ישלם את חובו איים כדרך הפריצים שישליך אותו ואת כל משפחתו הבורה.

ונתיירא אותו יהודי מאוד ורץ אלל

הצעש"ט הק' זי"ע, וציקש ממנו שיושיעו מנרתו, וציווה עליו הצעש"ט הק' שיחזור לגוי וישאל אותו, האם יש לך שטר ירושה וכיכד אתה מצקש לתבוע אותי, וחשש היהודי שאם יאמר לפריץ כדצרים האלו יוציא הפריץ את רובהו ויירה בו למוות ח"ו, אך לצקוף נתחזק באמונה בצעש"ט הק' שצך ציווה עליו לומר, והלך ואמר לפריץ החדש כי אינו יכול לאיים עליו כי אין לו שטר ירושה, והפריץ השתומם מאוד וישאל אותו כיכד אתה יודע שאין לי שטר ירושה, וסיפר לו היהודי את האמת, שיש לדיק גדול שגר צעיר מעז'צו' והוא הודיע לו שאין לו שטר ירושה, ואמר לו הפריץ שהוא מוכן להעניק לו צמתנה

שצרח מחמת המריצה עם אחיו, וכל אחיו היו שם וחקרו אותו בכל מיני חקירות וצדיקות והוא ענה לכל אחד ואחד תשובה כענין, וכמוצן שנתצטל המשפט מיד ופטרוהו לחיים ולשלום.

והאחים הגויים כבר השלימו ציניהם באותו עת, והחליטו לעשות ציניהם צרית של אחווה מתוך שמחה על שנפגשו כולם יחד, ויצאו ללכת אל צית מרזח קרוצ ונכנסו שם לשמות משקה וישתו וישכרו עמו, וכמוצן שמיד התנוצצה שנאתם הישנה ורצתה המריצה ציניהם עד שהמיתוהו, ולקחוהו וקצרוהו.

אחר הדצרים האלה נסע מנהל העסק לרוזין ושאל את הרה"ק מרוזין היתכן כדבר הזה להוציא גוי מקצרו כדי שיצוא לצית המשפט, וענה לו הרה"ק מרוזין, אם הצעש"ט הק' כדי להציל רכוש של אדם מישראל, היה יכול להחיות גוי שכבר לא היה חי עשר שנים, אפילו שלא היה שום סכנה על נפשו רק להציל את רכושו, כ"ש שכדי להציל עיירה שלימה שהוא נושא של פיקוח נפש, שיכולים להחיות אחד שנתפגר זה לא מכבר.

וסיפר הרה"ק מרוזין גופא דעוצדא היכי הוי, היה פריץ אחד שהיה עשיר גדול והיו לו כפרים ועיירות הרצה, והרצה יהודים נהגו מפריץ זה שהיה להם פרנסה, וצפרט יהודי אחד שחכר הרצה שטחים גדולים ממנו,

שם שטר ירושה כדין, ולקח צן אחיו את השטר איתו ואותו פריץ שב לפגירתו למקומו שהיה עד אז.

ובי"ב הרה"ק מרוזין הסיפור ואמר, אם הצעש"ט הק' היה יכול להציל גוי שכבר לא היה צין החיים זה עשר שנים כדי שיתעשר אותו יהודי, כ"ש שכדי להציל נשמות ישראל של עיירה שלימה האם קשה צעיני להחיות גוי.

שבמעתתי מאת הרה"ח ר' יוסף חיים גרינוואלד שליט"א סיפור נורא, שהיה יהודי שהיה לו אכסניא אשר נכנסו שם הרבה אנשים, פעם אחד נכנס איזה גוי שם, ואותו גוי פגע באשתו של בעל האכסניא, והתכעס בעל האכסניא מאוד ולקח עץ שהיה שם וחצטו על ראשו ונפל פגר מת, ואחר כך הצין מה שעשה שהרי יציא זה לידי מהומה גדולה, ומיד רתם את סוסו ורכב אל הרה"ק ר' ישעיה בקרעמפיר זי"ע.

ובשעה גיע שם נתן לו ר' ישעיה שלושה מטבעות ואמר לו כי שלושה המטבעות אלו הם לזכות שלושה רבותיו, - והם הרה"ק ר' צבי הירש מליסקא זי"ע שהיה תלמיד מובהק שלו, הרה"ק מצאנז זי"ע שנסע אליו הרבה, והרה"ק הרצי ר' מרדכי זי"ע שאצלו נתגדל בשנות הצחרות -, ובשבו לביתו יתחיל לבעוט בהרוג וזכות אלו המטבעות יחיה

חלק גדול מרכושו אם יחזור לצדיק שיתן לו ענה כיצד יוכל לקבל שטר ירושה.

ואבן חזר אותו יהודי לבעש"ט הק' ואמר לו, כי הגוי אמר לו שהוא מוכן לתת לו רכוש רב וצדק יתעשר, אם יאמר לו הצעש"ט הק' כיצד יקבל שטר ירושה, וליווה הצעש"ט שישע הגוי לעיר הגדולה פעטערצורג שבארץ רוסיא, ולא אמר לו מאומה מה יעשה שם, ולקח היהודי את הגוי ונסע איתו לפעטערצורג, והצין שפעטערצורג היא עיר גדולה ויש בה הרבה עורכי דין ומסתמא יש לאחד מעורכי דין את שטר הירושה, והתחיל ללכת מעורך דין אחד למשנהו לשאול אם היה פריץ פלוני אצלו ועשה אצלו שטר ירושה, עד שראה שלא דוצים ולא יער ואין שום עורך דין שיודע מאיזה שטר ירושה.

ויחי ציום אחד מהימים שהסתובבו בעיר התחיל לרדת גשם עז, וחפשו מקום שיגן עליהם מפני הגשם, והיה ליד הרחוב שהיו שם איזה חורבה, ונכנסו היהודי והגוי לחורבה להתגונן מפני הגשם, וכאשר נכנסו לחורבה מצא הגוי את דודו, ושמת שמחה גדולה על שמצא את דודו, ואמר לו, דוד יקר, הצט נא וראה את מנזקתי שנסעת לדרכך ועזבת הכל ולא אמרת מה יעשו עס כל הרכוש, הואיל נא צטובך והיכנס נא לעורך דין וערוך איתי שטר ירושה, והסכים הפריץ צחפץ לב, ונכנסו שניהם לעורך דין ועשו

מצעל המעשה עצמו, שקיפר שצדידיה הוה עוצדא שראה בעצמו את תחיית המתים שעשה הרה"ק ר' ישעיה'לי בזכות שלושה רבותיו, זכותם יגן עלינו ויעמוד לנו ולכל ישראל.

וזכך ייפטר ממנו, וכך עשה ומיד נעמד הגוי על רגליו ורץ משם והגיע עד פתח ביתו, ושם ילא מהדיר שור פרוע והפילו לארץ ודרסו למוות.

אביו של ר' יוסף חיים הכיר את צעל המעשה, והוא שמע את הסיפור

שיחו"ק בסעודת מלוה מלכה - נח תשפ"ד

להיכל הנשמות וזחר לעצמו שק של נשמות עד סוף כל הדורות.

בשהרה"ק מצאנו זי"ע לקח לחתן את הרה"ק יעקב ישראל מהארנסטייפ"ל זי"ע, ניגנו כל הלילה זכלי זמר בשעת הווארט מה שלא היה תמיד דרכו זכך, ואמר הרה"ק מצאנו זי"ע כי הוא שמח על הזכיה שנפלה בחלקו לקבל אחד מהנשמות שזחר לעצמו המאור עינים צהיכל הנשמות, ולכן ציווה לנגן זכלי זמר כל הלילה על השמחה הגדולה שזוה השידוך.

אצל לדיקי בית רוזין ועוד לדיקים, היה אללם שלושה ספרים צמעמד שווה, הזוהר הק' אוה"ת הק' ומאור עינים.

השבוע נדפס בקול אמונה מלוה מלכה מפרשת נח תשס"א שהיה אז זמן קשה שהרשעים רלו שיתגבר כוחם חלילה, ואמר אאמו"ר זי"ע שאין לריך

השבוע (י"א חשוון) חל יו"ד של המאור עינים, הוא היה יתום מימי ילדותו, וכשכל הילדים היו מקבלים מאציהם איזה דבר, עורר רחמים אלל אז הרחמים שהוא כזיכול הרי אזי יתומים והוא גם רוצה לקבל מאציו מה שכל הילדים מקבלים מאציהם, וכך הוה, וזכה מילדותו שיהיה לו התקשרות צהשי"ת צצחינה של אז הרחמים, אחר כך התקרב מאוד אל הבעש"ט הקי והיה מגדולי תלמידיו.

ידוע כי צשעה שהיה לריך נשמתו הקדושה של המאור עינים לרדת לעולם הזה, וכמוצן שהיה נשמתו משורש גבוה ולא נכספה נפשו לרדת לזה העולם, כי הרי היא נמצאת תחת כסא הכבוד ונהנית מזיו השכינה ולמה לה לרדת לזה העולם, אלל כיוון שעיקר תכליתו היה שיירד לעולם וימשיך את כל הכוחות עד סוף כל הדורות, על כן אמרו לו צשמים שהוא רשאי לצחור לעצמו מה שירצה לקחת עמו, ונכנס

הרה"ק הרצי ר' מיכ"ע מז"א אש"ש
 זי"ע היו לו חמישה בנים, ואחד
 מצניו היה הרה"ק ר' איציק"ל מראדוויץ
 זי"ע, מח"ס דברי יצחק, ובספר זה רואים
 דבר שאין רואים כאופן זה בשאר ספרי
 החסידות, שמגלה דברים מופלאים ממה
 ששמע בעולם העליון, שעלה לעולם
 העליון וראה מה שראה ושמע דברי תורה
 והכל כותב בספרו, ואין כמעט כדוגמתו
 בשאר ספרי חסידות, רק מעט תמצא
 בספרי קאמארנא.

ובעת שאמר הרה"ק ר' איציק"ל זי"ע
 'צרוך משלם שכר טוב ליראיו'
 בצרכת 'צרוך שאמר', הושרו פניו, כי
 אחד שמתאמץ בתחילה נהיה אדום
 וכשמתאמץ יותר הוא נהיה כחול וכמה
 שמתאמץ יותר הכחול מעמיק והולך,
 והרה"ק נהיה שחור ממש מתוך היראה
 הגדולה, ואחר כך אמר, יראה עילאה
 אמיתית היה לרצי ר' צער, לאצי - הרצי
 ר' מיכ"ל - היה קצת, אני כשרק
 נוכחתי כיצד מגיעים ליראה עילאה כבר
 הושרו פניי.

הרה"ק מרוזין זי"ע סיפר, שפעם לבש
 הבעש"ט הקי את הקיטל
 וה'קאלנער' לא עמד ישר, וניגש תלמידו
 הרצי ר' בער אליו ורצה ליישר את
 הקאלנער, ואמר הרה"ק מרוזין בלשון
 הזה, הבעש"ט הק' לא היה 'כביכול', וזקני
 הרצי ר' צער לא היה 'צעל עגלה', ועם
 כל זאת כשנגע הרצי ר' צער בקיטל של

לחפש ניגון על 'אמר ה' ליעקב' אלא
 יכולים להתחיל את הניגון שניגנו אללנו
 אשר זהו ניגון עתיק יומין, 'אמר ה'
 ליעקב, יא טאטע יא, יא פאטער יא,
 האסט אונז נוגעזאגט אל תירא עזדי
 יעקב, ניין טאטע ניין, ניין פאטער ניין,
 מיר האבן פאר קיינעם קיין מורא נישט
 נאר פון דין אליין'.

מדוע היה צריך המחבר של 'אמר ה'
 ליעקב' לתקן הזמר על כל סדר
 הא"ב, כי העניין שלא להתיירא יכול
 להיות גם בדמיון, כמו שני ילדים בחיידר
 שאחד חזק הרבה יותר מהשני ועם כל
 זה אומר השני 'איני מתיירא ממנו',
 ובאמת הוא נמלט ובורח ממנו והוא מלא
 פחד ורעדה שמה ישבור את עצמותיו,
 אך בשפתיו הוא נועק ואומר אין לי
 מורא ממנו, והרבה צריך לחקוק בלב
 שאין לנו מורא משום אדם רק מהשי"ת
 לבד, כדי שלא יהיה זה רק מן השפה
 ולחוך, אלא באמת לא יהיה לנו מורא
 ממה שאין צריך לירא.

וגם כדי שיהיה לו מורא ממה שצריך
 לירא צריך הרבה לבחון את נפשו,
 האם באמת אני מתיירא מה' ואיני
 מרמה את עצמי וחי בעולם הדמיון, ולכן
 חוזרים עוד ועוד ואומרים 'מיר האבן
 פאר קיינעם קיין מורא נישט נאר פאר
 דיר אליין', כי אין גבול לדרגת היראה
 שיכולים להגיע.

אין להתגרות עם הצעל דצר המחפש את האדם להזיקו, כיוון שהיו זמנים שלא התיירא כל כך מהשי"ת וכדומה, הצעל דצר ממתין ומנפה לשעת הכושר להפילו, וצמקום סכנה צנקל לו לשלוט עליו ולשלם על התנהגותו, ולכן הגמרא אומרת שצריך להיזהר שלא ללכת למקום סכנה, ולא ח"ו שאין שם שמירה עליונה, אלא שחוששים שמא מן השמים נותנים פתח לשטן לשלוט באדם ולהרע לו, כיוון שאדם זה חטא ועל פי דין מגיע לו עונש על חטאו, ואף שעד עתה האריך ה' אפו אצל כיוון שהוא עצמו גירה את היצר הרע על עצמו והלך למקום סכנה לא הצילוהו מלמעלה מן הסכנה ח"ו.

אבל מי שהוא ירא שמים באמת ומקיים שויתו ה' לנגדי תמיד ואינו מסית דעתו לרגע כי יש צורא בעולם, הוא אינו מתיירא משום סכנה, כדאיתא בחובת הלצות שסיפר אחד מן החסידים על אחד מהיראים שמנאו ישן באחד המדצרות ואמר לו, האיןך ירא מן האריה שאתה ישן צמקום הזה, אמר לו אני צוש מאלקים שיראני ירא זולתו, כי אם יראים באמת מהשי"ת אזי 'ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית השדה', ואינו צריך לירא משום דצר כי ה' שומר ומשגיח עליו תמיד.

בוך דצר התכלית היא שצריך לעצוד על יראת שמים, ואם נעצוד על יראת

הצעש"ט הק' אחזתו רעדה, ושושה ימים לא יכלו להרגיעו מהפחד שנפל עליו צעת שנגע צקיטל של הצעש"ט הק'.

ובל זה לא מיירי מיראת העונש ומיראה תתאה אלא מדצרים מצדיקים גדולים שהיה להם מדרגות גדולות בענייני יראת שמים, אצל אנו צריכים לעסוק בעניין יראת שמים פשוטה, דהיינו לזכור שהקצ"ה עומד עליו ורואה צמעשיו.

רגב מי שיש לו רק יראת שמים כזו ויודע שהקצ"ה הולך איתו כ"ד שעות צמעת לעת, ואינו יכול להסיח דעתו רגע משויתו ה' לנגדי תמיד ויודע תמיד כי ה' עמו, כצר אינו צריך לעצוד הרבה על הענין של אל תירא עבדי יעקב, כי האם יש לו עוד חיזה חונפה לירא מאיזה דצר צשעה שהקצ"ה איתו ומשגיח עליו, והלא ה' ישמרך מכל רע, והוא ישמור לאתך וצואך מעתה ועד עולם, וכמו כשצן הולך עם אציו צרחצו אזי צכל מקום שהוא הולך אינו מתיירא, כי יודע שאציו הולך איתו ומשגיח עליו, צזה האופן צריך יהודי להיות מקושר צהשי"ת, שירגיש שהוא הולך יחד עם אציו, ואם אציו משגיח עלי האם אני יכול עוד לירא מאיזה דצר.

אבך מחויבים על פי תורה להיזהר שלא לעצוד תחת קיר נטוי וכדומה, כי

שאלל הגויים יום ראשון הוא יום של מנוחה, זהו סימן שאללנו צריך להיות יום ראשון יום של קבלת עול מלכות שמים, והשבת צריך להשפיע עלינו שהיום ראשון יהיה יום נעלה, ולא שח"ו ניפול ונהיה גרוע יותר מכל השבוע, כי מי שהיה לו עול מלכות שמים בשבת הרי הוא קופץ ממיתתו ציום ראשון לקרוא קריאת שמע ולהתפלל צמנין ולעשות הכנה לתפילה צכל העניינים שצריך לעשות קודם התפילה, ואז השבת היא מתנה טובה שיש לי צבית גנזי, כי זהו מתנה טובה שנשאר צידו מזה צכל ימות השבוע.

שמים אז צמילא נהיה שמור מכל רע צין צרוחניות וצין צגשמיות

יש להזדרז כדי שהציבור יוכלו לצוא כל שבוע למלוה מלכה ולא יפריע להם להשכים ציום ראשון, וצאמת לא רק שלא יפריע אלא אדרצה הניסיון מוכיח שמי שמתנהג כראוי אזי כל מה שהוא הולך לישן יותר מאוחר הוא קס יותר מוקדם צצוקר, אצל זהו רק אס יש לו יראת שמים וזוכר שיום ראשון צריך להיות יום צכל הימים, וכידוע שסדר העבודה היא לעומתם משצחים ואומרים, ואס רואים